

ни пламъци. Над балкана лежеше оловна мъгла, а на небето над връх „Българка“ се кълбяха сиви облаци. Есента беше съсухрила листата на гората и въздухът студенееше.

От тясната пътека, която слизаше от Куш бунар и водеше за Керемидената къшла и града, като вълк изскочи от мъглата един дребен, сух човек, с ямурлук и пушка в ръка. Рунтавият му калпак го правеше по-висок, а ямурлукът — широк и пълен. Като разгърна връхната си дреха, лъсна коженият силахлък на кръста. Човекът спря на края на мъглата, сложи на земята тапанджака на пушката си и се хвана за цевта ѝ като за овчарска тояга. Зорките му хайдушки очи гледаха местността, канарите, хрусталаците, острият му слух долавяше и разчиташе и най-малкия звук от близо и далече.

След малко от мъглата пристигна до него още един. И той с ямурлук и въоръжен до зъби. Суровото му брадясало лице изглеждаше диво и страшно. Едрата му снага се изправи като мечка до дребничкия, който все още наблюдаваше нещо надолу около пътеката.

Първият беше Божил Бахов, а вторият Стоян Папазоглу, сливенци. И двамата от четата на Панайот Хитов. Първият — добър разузнавач, пъргав и хитър като лисица, а вторият — шурята на Панайот Хитов — освен всичко това и най-доверено лице на войводата.

— Какво има, Божиле? Нещо ли видя?

— Стори ми се, че там долу до канарата нещо притича. Човек ли беше, куче ли — не можах да разбера.

— Тогаз остани и оглеждай пътя, пък аз през туй време да разгледам къшлата — каза Стоян Папазоглу и засили за меко по канарите, задебна през храстите бавно и хитро. Слез в ниското и мина изотзад на къшлата, като се спираше и се ослушваше на всяка крачка.

След малко се върна.

— Няма никой в къшлата. Ти остани, пък аз ще се върна да съобщя — каза Стоян и потъна нагоре в мъглата.

След половин час пристигна на групи четата на Панайот Хитов. Бяха всичко двадесет души, между които бяха Хаджи Димитър и Желю Чернев. Половината от четата бяха от Сливен. Със себе си донесоха четири заклани агнета. Панайот Хитов научи какво е видял Божил и веднага на-